SVETOVÝ FANTASY BESTSELLER

ABIGAIL OWEN

SKAZA BOHOV

IKAR

SKAZA BOHOV

ABIGAIL OWEN

SKAZA BOHOV

Preložila Diana Ghaniová

IKAR

Abigail Owen
The Things Gods Break

Copyright © 2025 by Abigail Owen
All rights reserved.
Cover design by Bree Archer and LJ Anderson
Endpaper illustration by Kateryna Vitkovska
Edges designed by Bree Archer
Case design by Elizabeth Turner Stokes
Map design by Elizabeth Turner Stokes
Stock Credits
Translation © 2026 by Diana Ghaniová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.
This edition is published by arrangement
with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

ISBN 978-80-575-1034-5

Venujem všetkým zlomyseľným dievčatám zo strednej,
kvôli ktorým som na celé roky prestala písať, lebo pre svoju vášeň
som im pripadala ako čudáčka... vitajte v Tartare.

Venujem všetkým, ktorí píšu, čítajú, rozprávajú a snívajú...
nikdy, nikdy nedovoľte, aby vám niekto vzal vašu vášeň.

V knihe *Skaza bohov* grécki bohovia žijú medzi nami a Titani sú uväznení pod nami – a sú nielen nesmierne príťažliví, ale aj smrteľne nebezpeční. V tomto príbehu sa vyskytujú prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov a čitateľky, napríklad krv, krvavé scény, násilie (od ľudí, bohov aj netvorov), nebezpečné situácie, výšky, zranenia, zvracanie, zneužívanie, šikana, izolácia, väznenie, mučenie, smrť, smútok, užívanie halucinogénov, vulgárny jazyk a sexuálne aktivity. Čitateľstvo, ktoré môže byť na tieto prvky citlivé, nech to vezme na vedomie a pripraví sa vojsť do Tartaru...

Poznámka autorky: Slovník mien bohov a Titanov vrátane ich (občas pozmenených) úloh v tejto sérii sa nachádza na konci knihy.

V PRVEJ KNIHE ZO SÉRIE HRY BOHOV

Kto by bol tušil, že po dvanástich smrteľných (a, úprimne povedané, dosť zvrátených) úlohách zvíťazím v Skúške ohňom. Ja, obyčajná úradníčka Rádu zlodejov, ktorú Zeus preklial, aby ju nikto nemohol milovať. Nevyhrala som len trón na Olympe pre Háda, ale získala som si aj jeho srdce. A popritom som sa sama stala bohyňou – kráľovnou podsvetia. To mal byť šťastný koniec nášho príbehu.

SVET ĽUDÍ
RIEKA STYX
PODSVETIE
TARTAROS
EREBOS
ELÝSIUM
PRIEPASŤ
ŠTYRI
PILIERE
UNIVERZA
PASCE
ŠTYRI
PILIERE
UNIVERZA

PRVÁ ČASŤ

VITAJTE V TARTARE

„Tak hlboko pod Hádovým domom,
ako ďaleko je zem od neba.“

Homér: Ílias

1

SME V RITI

LYRA

Doriti s celým vesmírom. Vedela som, že ma neznáša. Len som netušila, že bude až taký *malicherný*.

Stať sa bohyňou malo mať svoje výhody. Úžasné schopnosti. Trón. Možno aj krátku dovolenku niekde, kde ma nehodia na kamenný most nad prázdnotou so zívajúcou priepasťou po oboch stranách a s dverami, ktoré sa črtajú v diaľke ako vtip, ktorý som už niekde počula.

Niežeby záležalo na tom, ako to tu vyzerá. Viem, kde sme. V Tartare.

Neviem to preto, lebo ho poznám, ale preto, lebo som stála za obrovskou dvojitou bránou vedúcou na toto miesto, keď sa jedno krídlo otvorilo.

Ešte horšie je, že som so sebou priviedla aj Boona, jedného z mála svojich priateľov, ktorý už raz kvôli mne a Skúške ohňom zomrel. Jasné, zvíťazila som a urobila z neho boha, takže hurá, dobrý koniec. Ibaže trval len pár týždňov.

A teraz je tu. Zasa. So mnou. V tejto pekelnej diere.

Úkosom naňho pozriem, ale neobráti sa. Len zatne zuby a díva sa pred seba. Čo znamená, že má obavy, ale tvári sa, že nie.

Nadýchnem sa. Vzduch chutí ako železo. Alebo je to možno strach. Lebo sa nemusím pýtať, kto nás potiahol cez bránu. Aj to už viem.

Kronos.

Kráľ Titanov.

Očividne je to vzor všetkých ostatných sviniarov, ktorí sa odvtedy vyskytli. Koniec koncov, jeho syn Zeus to musel po niekom zdediť. Tento chlap zožral všetky svoje deti hneď po narodení, aby zmaril proroctvo, že ho jedného dňa zvrhnú. Už som počula o mnohých otrasných otcoch.

Keď sa to tak vezme, ani ten môj nebol otec roka. Kronos je však celkom iný level.

Je.

Nie bol.

Je. Stojí rovno pred nami. Vysoký a svalnatý ako románový hrdina, s vlasmi čiernymi ako ónyx, na sluchách prešedivenými, a hustou tmavou bradou, ktorá mu zakrýva čeľusť.

Pri všetkých bohoch, vyzerá ako Hádes. Nejde len o to, že sa na seba ponášajú, ako to často býva medzi rodičmi a deťmi. Tá podoba je priam desivá – vyzerá ako jeho staršia a brutálnejšia verzia. Nečudo, že Háda vždy prikrýval tieň, ktorý nedokázal pomenovať. Pochádza odtiaľto.

No ak sú bohovia pekní, povedala by som, že Titani sú priam oslniví. Je naozaj ťažké hľadieť priamo na Krona.

Neviem, či existuje slovo, ktoré by dokázalo opísať, aké neskutočne, pozoruhodne a šialene zlé je hľadieť práve na *tohto* Titana. Tlkot srdca sa mi ozýva v ušiach a hrudný kôš sa mi viditeľne rozťahuje a sťahuje s každým nádychom a výdychom.

Pokoj, Lyra.

Niečo narazí do brány za mnou. „Lyra!“ Výkrik je taký slabý, že ho ledva počujem.

Obrátim sa a pritisnem ruky na dvojité dvere so vzorom tŕnistých úponkov. Pri všetkých bohoch.

Hádes.

Moja duša sa snaží preniknúť k nemu cez prekážku medzi nami, ale nejde to.

Nedokážem sa k nemu dostať.

Nie, nie, nie.

Netrpezlivo si utriem slzu, čo sa mi kotúľa po líci. Nemôžem ho stratiť. *Nestratím ho*. Nie teraz, keď sme sa práve našli. Celý život som mlčky trpela Diovou kliatbou, že ma nikdy nikto nebude milovať, a predsa som prežila tie prekliate hry, ktoré nás smrteľníkov bohovia nútia hrať namiesto seba. *Zaslúžila* som si nesmrteľnosť a život plný šťastia po Hádovom boku. Aj on si zaslúži šťastie.

Toto sa nám nemôže stať.

V hĺbke duše však viem, že s tým nedokáže urobiť nič ani mocný boh smrti. Predsa však mlčky kričím, aby ma odtiaľto dostal.

Vzlyknem, keď mi rýchlo za sebou napadnú dve myšlienky. Po prvé... bude sa z toho obviňovať. Pred tou pravdou sa nedá uniknúť – rovnako ako z Tartaru.

A po druhé... mala som pozornejšie počúvať Rimino proroctvo počas Skúšky ohňom. V jej vízii Hádes spáli celý svet. Naozaj som sa nazdávala, že takej budúcnosti sme zabránili. Čo ešte Rima vravela?

Buchot je čoraz hlasnejší. Cítim, ako sa mi úzky most z tvrdej skaly trasie pod nohami. Na okamih ma zaplaví nádej, že brána sa možno predsa len poddá, no potom... buchot stíchne.

Rovnako ako moje srdce, takže si pripadám celkom prázdna.

Snažím sa vnímať Háda, zachytiť záblesk jeho pocitov, ktorý by mi naznačil, že je ešte stále tu, no hoci mi počas Skúšky ohňom dal svoju krv, vďaka ktorej som dokázala zachytiť jeho pocity, hlavne tie najsilnejšie, jej účinky už takmer úplne vyprchali. Necítim vôbec nič.

„Lyra!“ Hádov hlas je ešte tichší a tlmený, akoby sa odo mňa vzdialil. Čo robia ostatní? Ťahajú ho preč?

Zatnem prsty do kovovej brány, akoby som sa odtiaľ dokázala vyhrabať alebo ho tu udržať. „Neodchádzaj.“

Odpoveďou je mi len ticho.

Už ho nepočujem. Pritisnem si ucho na dvere, zatvorím oči a načúvam, či nezachytím aspoň náznak, že stále je na druhej strane, že ma neopustil.

„Hádes.“ Jeho meno znie ako vzlyk.

„Ešte je tam,“ povie za mnou Kronos. Teda skôr zamrmle.

Hoci rozpráva ticho, stuhnem.

Titan ešte aj *znie* ako Hádes, jeho prvorodený syn, no jeho hlboký hlas je drsnejší, chrapľavejší, akoby pridlho dýchal sírové výpary.

„Ochranné kúzla nám bránia komunikovať s vonkajším svetom,“ oznámi nám Kronos rovnako tichým hlasom. „Už ho nezačuješ.“

Predlaktím si prejdem po mokrej tvári, obrátim sa ku kráľovi Titanov a cestou zachytím Boonov pochmúrny pohľad. Novopečený boh zlodejov zatína zuby aj päste, pripravený na súboj. Nepatrne pokrútim hlavou. Boj mi pripadá ako istá cesta k náhlej, okamžitej a nezvratnej smrti. V hlave mi víri jediná myšlienka.

Ako sa odtiaľ dostaneme?

Odpoveď je jednoduchá. Nijako.

Toto je doslova prekliaty Tartaros. Ak na to budem myslieť dosť často, možno mi to časom docvakne.

Nedostali sa odtiaľto ani Titani za celé tisícročia a nepochybujem, že to skúšali. S Pandorinou skrinkou zariskovali. Bola to posledná možnosť. A mala vypustiť len jednu osobu.

Persefonu.

Mimochodom... Kde, dopekla, trčí bohyňa jari? Mala na nás čakať na tejto strane, aby mohla utiecť, ale je s nami len Kronos.

Čo urobil? Zožral všetkých ostatných rovnako ako svoje deti?

Kronos sa na mňa usmeje. Aj žralok má prívetivejší úsmev ako on. Ešte horšie je, že Háda mi pripomína natoľko, až mi poskakuje srdce, akoby nevedelo, čo má vlastne cítiť. Nie príťažlivosť, to nie, ale rozhodne je to nejaký druh náklonnosti. Alebo možno pomaly a nenápadne prichádzam o rozum.

Z hrdla sa mi vyderie krátky ostrý smiech. „Zo všetkých, ktorých si mohol získať, si si vybral dvoch, ktorí sú ti úplne nanič. Dobrá práca."

Alebo možno prichádzam o rozum rýchlo a nahlas.

Boone trocha stuhne a krátko zapíska, ako majú vo zvyku zlodeji, keď spolu komunikujú. Chce ma varovať.

Ignorujem ho. V Ráde zlodejov – kde sme s Boonom vyrástli – som sa už dávno naučila, že tyranom sa neustupuje, a keď vás niekto provokuje, treba mu to vrátiť dvojnásobne.

Kronos sa opatrne obzrie ponad plece, pravdepodobne na dvere za sebou. Čo si overuje? Čaká na posily?

Nakloním sa a nazriem zaňho. Nikto iný tam nie je a nemal by sa ani kam ukryť. Malé dvere na druhom konci mosta vedú možno do tunela. Ťažko povedať vo svetle pochodní, ktoré horia v držiakoch.

„Musíš byť ticho," zašepká Kronos, ešte stále obrátený chrbtom. „Inak ich zobudíš."

Je zlovestný a tajomne neurčitý. Oboje mám rada. „Koho zobudím?"

„Pssst." Kronos celkom znehybnie a naďalej hľadí do tunela na druhej strane. „Vždy sa to zhorší, keď prídeš."

Čo?

Pozriem na Boona. Titan tu trčí už dosť dlho. Očividne to naňho malo vplyv. Je to niečo, na čo sa môžeme tešiť aj my, ak sa odtiaľto nedostaneme.

Kronos sa ku mne prudko obráti a ja sa vystriem, keď mu zažiaria oči a na perách sa mu zjaví široký úškrn.

Hej, to vôbec nie je desivé. „Čo?“ Tentoraz to poviem nahlas.

„Myslíš, že si nanič?“ spýta sa Kronos tónom láskavého strýka, ale stále šeptom. „Tuším práve ty si tá, ktorej to nemyslí.“

Zamračím sa naňho. „Podľa mňa ti totálne preskoč...“

Boone ma lakťom štuchne do boku, čo je univerzálny signál, aby som sklapla, skôr ako ma Titan zabije, a ja sa strhnem.

Kronos sa pohne rýchlejšie než čokoľvek, čo som kedy videla, vrátane bohov a viacerých netvorov. Namiesto mňa sa však vrhne na Boona, chytí ho pod krk a tresne ním do brány. Skríknem, keď Boonova hlava narazí na tvrdý kov.

Kronos odhodí Boona na zem, akoby nebol dospelý, stoosemdesiatosem centimetrov vysoký chlap, ale len handrová bábika. Potom sa obráti naspäť ku mne, akoby sa nič nestalo.

S rastúcim strachom hľadím zaňho na Boonovo bezvládne telo ležiace na zemi. Hruď sa mu dvíha a klesá. Vďaka hviezdam. Jednu ruku má zohnutú v neprirodzenom uhle a z rany nad obočím mu vyteká zlatá krv, ichor bohov, ktorými sme sa stali. Strasie ma. Hoci je boh, v tej chvíli pôsobí krehko. Ako niekto, kto za mnou nikdy nemal vojsť do žiadnych dverí a už vôbec nie do týchto.

„Prečo si to urobil?“ spýtam sa a bojujem s nutkaním vrhnúť sa k Boonovi. Niečo mi napovedá, že z Titana nesmiem spúšťať zrak, ak nás chcem odtiaľto oboch dostať.

Vtedy si spomeniem na svoje zbrane. Načiahnem sa po dve sekery na chrbte. Lenže... tam nie sú. Hmatkám znova, ale nič. Sú... preč. Na hrudi sa mi síce križujú popruhy, ale pošvy sú prázdne.

Keď vidí, čo robím, Kronos si vzdychne. „Prechod cez bránu Tartaru pripraví každého o všetky zbrane, Lyra.“ Stále rozpráva takmer nečujne.

Keď bezmocne spustím ruky k bokom, konečne mi dôjde, čo práve povedal. Pomaly naňho zažmurkám a na pľúcach sa mi usadí nový strach. „Ty vieš, ako sa volám?“

Zdvihne obočie – môže byť obočie sklamané? „Isteže.“

Jasné. „Ehm... odkiaľ?“ spýtam sa trocha roztržito, ale kto by mi to mohol vyčítať?

„Už sme sa stretli.“

Cúvnem, skôr ako sa stihnem ovládnuť.

Už som sa stretla s tým, kto svojim deťom spôsobil tie najväčšie problémy vo vzťahu k otcovi na svete? „Nie. Ani náhodou."

Nemala by som sa s ním vôbec baviť. Aj tak z neho nedostanem žiadne zmysluplné odpovede – len tajomné vyhlásenia a ego hodné Titana.

V duchu hľadám možnosti, ako odtiaľto vyslobodiť Boona aj seba. Únikové cesty. Odvrátenie pozornosti. Úplatky, ktoré by vesmír mohol prijať.

Vlastne ani neviem, ako sme sa sem vôbec dostali. V jednej sekunde sme stáli na prahu – a v nasledujúcej sme sa ocitli v jame levovej.

Ako mám, dopekla, vyniesť Boona z Tartaru, ak sa nepreberie?

Konečne mi dôjde, že so sebou síce nemám sekery, ale mám tetovania. Zvieratá, ktoré mi daroval Hádes, sú vpísané do pokožky na mojom ramene a určite mi ich nikto nevezme. Chcem ich prebudiť, ale Kronos už stojí pri mne. Pohybuje sa tak rýchlo, že ho nestíham vnímať ani svojimi božskými očami. Chytí ma pod pazuchy a zdvihne zo zeme, takže nohy mi visia vo vzduchu. Drží ma tak pevne, že sa nedokážem ani načiahnuť a dotknúť sa svojich zvierat.

„Aj tetovania sú preč, rovnako ako zbrane."

„Neverím." Kopnem ho, ale on sa ani nemykne.

„Vždy sa tak rýchlo vrháš do boja," zamrmle ticho. Akoby bol na mňa pyšný.

„Poznáš ma len pár minút," namietnem. „Ako to môžeš vedieť?"

Možno by som sa odtiaľto mohla teleportovať. Síce mi to vôbec nejde – Hádes sa ma to snaží naučiť –, ale nemôžem tu visieť ako ryba na háčiku. Kiežby sa Boone prebral. Kiežby sa pohol, kým je k nemu Titan obrátený chrbtom.

„Dobre ťa poznám, Lyra Keresová." Kronos strašidelne zvážnie a ja znehybniem. „Zachrániš nás."

V duchu sa vzdám teleportovania. Skrátka sa na to vykašlem.

Adrenalín ma zaplavuje tak rýchlo, až mám pocit, akoby sa mi koža obracala naruby.

Lebo mu verím. Pri všetkých bohoch, verím mu. Pozná ma. Fakt ma pozná. Vidieť mu to na očiach – tá istota, ba dokonca dôvernosť. Akoby som bola súčasťou plánu, ktorý vymyslel pred mnohými rokmi a až doteraz ho nespomenul.

„Mýliš sa, keď si myslíš, že si nanič," pokračuje rovnako ticho a pokojne. „Pre mňa si užitočná. A potrestám každého, kto ublíži tej, ktorá ma vyslobodí."

Pokrútim hlavou a zovrie mi žalúdok. Ublížil Boonovi... lebo do mňa *štuchol lakťom*? Lebo si myslí, že vyslobodím *Titana*? A nie hocijakého, ale rovno toho najhoršieho?

V tej chvíli sa ozve zvon. Čistý. Chladný. Definitívny. Akoby odrátaval čas do niečoho, čo neprežijem.

Kronos ma nepustí, len znova upriami prenikavý pohľad na tmavý tunel.

„Čo je to?" zašepkám.

Zvon zvoní ďalej, ale znie... čudne. Akoby to mal byť veselý zvuk ako v hračkárstvach počas sviatkov, ale namiesto toho sa ozýva v molovej tónine.

„Ten zmrd." Kronos ma bez varovania obráti tak prudko, že mi nohy vyletia do oblúka a visia nad priepasťou. Nad ničotou po oboch stranách Tartaru – nad jamou plnou príšer, ktorá zíva podo mnou ako krakenova otvorená tlama.

Od strachu mi zovrie hrdlo a snažím sa mu vykrútiť.

„Tam dolu je možno aj tak bezpečnejšie," vyhlási Kronos. „Dúfam, že tentoraz nezomrieš."

A potom ma pustí.

2

KONIEC JE BLÍZKO

LYRA

Zvriesknem.

Jasné, že zvriesknem.

Ten zvuk sa mi vyderie z hrdla, keď zamávam rukami, zdvihne sa mi žalúdok a padám do priepasti.

Nad sebou vidím Krona, ako sa nakláňa ponad okraj mosta. Ten prekliaty Titan sleduje, ako padám, ako keď mačka sleduje chrobáka, ktorý sa topí v kaluži.

V nasledujúcej chvíli jeho zmenšujúca sa tvár celkom zmizne a mňa prehltne nepreniknuteľná temnota. Vtedy si uvedomím, že *ešte stále* padám a do ničoho som nenarazila.

Okrem toho mi dôjde, že som bohyňa. Zatiaľ nie až taká úžasná, ale aj tak...

Spamätaj sa, Lyra.

Keby tu bol Hádes, sledoval by ma so založenými rukami a s tým svojím netrpezlivým zachmúreným pohľadom ako vždy, keď hneď nepochopím, čo sa mi snaží vysvetliť. Ešte ma neučí dlho, ale ten pohľad som už videla veľa ráz. Lekcie, ako sa stať bohyňou, sú rovnaké ako v minulosti tie zlodejské.

Keď mi to všetko dôjde, okamžite stíchnem. Mám pocit, že som si zodrala hrdlo, a počujem len vzduch, ktorý mi sviští v ušiach, keď padám... a padám... a padám.

Ako do králičej nory.

Vtom v ťažive tme uvidím... niečo.

Tuho zažmúrim oči, znova ich otvorím a je to tam. Väčšie. Bližšie. Pohybuje sa to so mnou? Alebo možno ku mne?

Mám len okamih, aby som si obzrela niečo, čo vyzerá ako prasklina, za ktorou sa skrýva vnútro kryštalickej geódy, ale neletím popri nej. Ona sa vznáša popri mne.

„Čo to má, dočerta...“

Tá vec sa na mňa rúti, no namiesto toho, aby do mňa narazila alebo ma rozdrvila, ani sa ma nedotkne – nie je pevná. Celú ma obklopí.

Dusivé ticho pohltí moje posledné slová, akoby zvuk celkom prestal existovať. Všetko sa sfarbí dočervena a niečo sa okolo mňa mihá, ako keby som utekala tak rýchlo, až sa mi celý svet rozmazáva pred očami.

Vtom sa priestor okolo mňa náhle zmení a namiesto toho, aby som ďalej padala do tmavej priepasti, stojím v podsvetí na jednom z ozdobne vyrezávaných mostov v Hádovej vodnej záhrade. Tá zmena je taká náhla, až sa mi zakrúti hlava. Rukou sa opriem o kmeň stromu, kým sa so mnou všetko prestane točiť a svet znova nadobudne ostré kontúry.

Domov.

Znova počuť zvuky. Obklopuje ma upokojujúci žblnkot tečúcej vody, jemná vôňa jazmínu a zemolezu a príjemne chladný vzduch. Pred očami mám sýte a žiarivé farby Erebosu, kde stojí Hádov dom pripomínajúci zámok. Nachádza sa v takej veľkej jaskyni, že strop vyzerá ako nočná obloha posiata hviezdami.

Som doma. Vo svojom novom domove v podsvetí.

Alebo... možno je to len ilúzia. Pri Asfodelovej lúke, čo sa to práve stalo?

„V mene všetkých olympských bohov, čo tu robíš?“ ozve sa za mnou hlboký namrzený hlas. „Načasovala si si to úplne najhoršie.“

Je to bolestne, krásne známy hlas.

Srdce mi bije od radosti a som si istá, že žiarim. Obrátim sa.

„Hádes,“ zašepkám a takmer vzlyknem od pocitov, ktoré vo mne vrú.

Celý zmeravie a premeria si ma od hlavy po päty. „Čo sa stalo?“

Všetko, čo je v tejto chvíli čudné, zmizne pod prívalom úľavy, ktorá ma zaplaví. Rýchlo k nemu podídem a objímem ho okolo krku.

„Vďaka bohom,“ zašepkám a pobozkám ho.

Mykne sa, stuhne mi v náručí a odtiahne odo mňa ústa. Len natoľko, aby mi videl do očí. Zmätok rozseká pocit úľavy ako jedna z mojich sekier. Aj ja znehybniem a hľadím naňho.

V jeho očiach sa nezračí úľava, ale nahnevaný zmätok.

No keď sa náš dych zmieša, rukou mi skĺzne po chrbte, pritiahne si ma bližšie a môj zmätok vystrieda túžba, ktorá je mi taká známa, až sa usmejem.

Hádes sa nadýchne a prisaje sa mi na pery. Pri všetkých bohoch na nebesiach, je to, akoby sme sa bozkávali prvýkrát. Len... silnejšie.

Rázne, a predsa jemné. Požadovačné, ale pátravé. Akoby si to nárokoval a vychutnával ako niečo, o čom už dlho uvažoval.

Ako dlho som vlastne trčala v Tartare?

Osobne som taká šťastná, že som sa dostala z tej jamy plnej zmijí a vrátila sa k nemu, až ho bozkávam, akoby hrozilo, že ho už nikdy neuvidím. Niečo hlboko v mojom vnútri, čo som sa snažila nepočúvať, sa totiž obávalo, že to vie. Že vie, že Tartaros je môj osud a možno ma dokonca vymenil za Persefonu.

Keď sa od seba odtrhneme, obaja dýchame s námahou. So zatvorenými očami si pritisne čelo na moje. Stále ma objíma.

„Ešte nikdy si ma nepobozkala," povie.

Trvá okamih, kým tie slová prasknú moju bublinu radostnej úľavy. Ešte nikdy som... čože? „O čom to hovoríš?"

Akoby som ho tou otázkou udrela po hlave, Hádes sa odtiahne a zatvári sa otrasenejšie, ako si môj boh smrti kedy dovolil.

„Máš dlhé vlasy. Si moja budúca Lyra, však?"

Mám pocit, akoby som sa snažila preplaviť cez pereje a voda mnou hádže sem a tam. Budúca Lyra? Dlhé vlasy? O čom to hovorí? Dotknem sa hlavy a naozaj, vlasy mám zviazané do uzla na zátylku.

Netuším, čo sa deje a prečo záleží na mojich vlasoch. „Hádes?"

Zvraští obočie a hrozivo sa zamračí. „Dočerta, Lyra. Práve si uprostred Poseidónovej úlohy. Nemal by som ťa nechať, aby si ju zvládla sama."

„Čože? Nerozumiem."

„Povedala si mi, aby som..."

Tá krvavočervená prasklina mi bez varovania preletí ponad hlavu, zavládne ticho, všetko sa znova sfarbí dočervena a Hádes zmizne. Ešte stále ho cítim pri sebe, no ten pocit sa pomaly vytráca a presne viem, kedy vyprchá úplne. Znova totiž zavládne tma a počujem, ako so svišťaním padám nadol. Zasa som uväznená v priepasti a padám.

Neviem, či by som mala kričať alebo čo. Zamávam rukami a z hrdla sa mi vyderie zvuk, ktorý však rýchlo potlačím. Krikom sa nič nevyrieši.

Uvažuj, Lyra. Ako sa z toho dostaneš?